

hvis jeg overhovedet vilde have gjort noget Forsøg paa at gjøre Noget for Manden, fulgt den Vej, som den ærede Ordfører syntes mig at antyde, nemlig søgt en Understøttelse til ham. Jeg er gaaet ud fra, at der ikke kan være nogen videre Tvivl om, at han fra mit Standpunkt maa falde ind under § 6, og at det altsaa, som den ærede Ordfører bemærkede, er Administrationens Pligt at bringe Spørgsmaalet for Rigsdagen i den Form, som slet er, nemlig ved at forelægge et Lovforslag om Pension til ham, saaledes at Pensionen altsaa bestemmes ved Lov og — her kommer jeg atter til et Punkt, hvor jeg naturligvis ikke kan modsigge den ærede Ordfører — derved er altsaa Sagen bragt for Lovgivningsmagten. Men naar den ærede Ordfører saa videre siger, at Lovgivningsmagten som en Følge deraf kan bevilge ham, hvilken Pension den vil, og, om den vil, slet ingen, vil jeg dertil sige, at dette dog forekommer mig at være en Forkløgning af Pensionens Lov, som ikke falder sammen med, hvad Pensionens Lov maa antages at have forudsat. Jeg kan ikke tvivle paa, at Pensionens Lov gaar ud fra den Forudsætning, at der vil være at tilstaa Vedkommende en vis Pension, og at den gaar ud fra, at det, der skulde gjøres til Gjenstand for nærmere Overveelse af Lovgivningsmagten, væsentlig kun er, hvor stor denne Pension skal være. Nu skal jeg naturligvis indrømme den ærede Ordfører, at naar man erkjender det, kan man ganske vist komme ned til en aldeles illusorisk Bestemmelse af Pensionens Kvantum og saaledes praktisk og faktisk maaft komme samme Steds hen som den ærede Ordfører vil; men jeg vil dog fastholde, at dette ikke forekommer mig at være en rigtig Anvendelse af Pensionens Lov. Pensionens Lovs Tanke tror jeg har været den, at disse Embedsmænd, der staa i denne Kategori, vel ikke ere stillet ved deres Pensionsret, thi det gjælder kun om dem, der omtales i § 5, men at de ere underkastede det, at de ikke have noget bestemt Krav med Hensyn til, hvilken Pension der skal tillægges dem, og at de maa finde sig i, at det afgjøres efter Overveelse af de enkelte Tilfælde, hvorunder der naturligvis kan tages mange Hensyn. Der kan tages Hensyn til den Forseelse, der er begaaet, der kan tages Hensyn til hele deres øvrige Stilling, om den iøvrigt tilskynder til at yde dem nogen Hjælp eller ikke. Jeg vilde der-

for mene, at det vilde være stemmende med Pensionens Lov, om man bevilgede Inspektør Mazanti en Pension, men for Resten vil jeg dog her tilføie det, at det naturligvis, for saa vidt der maatte være nogen Billighed til fra Thingets Side at yde ham nogen Hjælp, jo ganske vist maaft ikke vilde være i selve Mandens Interesse, om jeg ogsaa kunde føre Sligt igjennem, stærkt at urgere paa, at der skulde tilstaa ham Pension, idet naturligvis en rigeligere Understøttelse vilde være Manden mere velkommen end en overmaade lavrigt tilmaalt Pension. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Ordføreren (N. S. Larsen): Den høitærede Minister mente, at alle de Embedsmænd, som ikke bleve dømtte fra deres Embede, gif ind under § 6, hvor grove end de Misligheder vare, hvori de havde gjort sig skyldige. Men det strider jo ligefrem imod Paragrafens Ord, thi der er i den kun Tale om saadanne Misligheder, som svække den for Stillingen nødvendige Agtelse og Tillid; der er ikke Tale om Misligheder af en grovere Natur, Misligheder, der ligefrem berøve Vedkommende den nødvendige Agtelse og Tillid. Hvis vi tænkte os, at en Embedsmand begaar en almindelig borgerlig Forbrydelse, Tyveri, Vexelskift eller lignende, er der jo ikke for den Slags Forbrydelse foreskrevet Embedsstad som Straf, men det vilde dog være en mærkelig Behandling, om man vilde lade en saadan Embedsmand komme ind under og nyde Godt af § 6; han maa, synes det mig, efter al Rimelighed behandles i Analogi med § 5, altsaa lige med dem, der ere dømtte fra Embede. Embedsmænd kunne tilmed blive dømtte fra Embedet uden at have begaaet nogen Handling, som i nogen særlig Grad afficerer deres almindelige borgerlige Værd, og kan det da være Lovens Mening, at disse Embedsmænd skulle være ugunstigere stillet end hine? Jeg skal dertil føie, at da en Entepension fortabes, naar Vedkommende gjør sig skyldig i et vanærende Forhold, vilde det være høist mærkeligt, om en Embedsmand, der gjør sig skyldig i noget lignende, trods det skulde bevare en partiel Ret til at faae Pension. Jeg vil altsaa fastholde, at Mazantis Forhold rettelig behandles efter Analogien af